

ಅಂಗಳದೊಳಗೆ ಕಂದಮ್ಮ ಸುಳಿವಾಗ...

ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಕಾಳಜಿ
ಮಾಡುವುದು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ
ಅವರ ಮಾನಸಿಕ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿ
ಉಂಟುಮಾಡಬಹುದು.

■ ಸ್ವಯಂಪ್ರಭಾ

ಇನ್ನೂ ಎದೆಹಾಲು ಕುಡಿಯುವ ಪುಟ್ಟ ಕಂದ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಅಂಟಿಕೊಂಡೇ ಇರಲು ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಅಭದ್ರತೆ ಎನಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಕೈಗಳನ್ನು ರೆಕ್ಕೆಯಂತೆ ಅರಳಿಸಿ, ಅಮ್ಮನನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಅಳುತ್ತಾಳುತ್ತ ಅಮ್ಮನ ತೋಳೇರಿದರೆ, ನೆಮ್ಮದಿಯ ನಿಟ್ಟುಸಿರು. ಕ್ಷೇಮ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಕಂಗಳು ಅರಳುವುದು, ಅತ್ತೂ ಅತ್ತೂ ದಣಿದ ಉಸಿರು ಹದಕ್ಕೆ ಬರುವುದು. ನೀರು ತುಂಬಿದ ಕಂಗಳಲ್ಲಿ ನಿರಾಳಭಾವ. ಮಗು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ, ಅಮ್ಮನ ಹೆಗಲಿನಿಂದಲೇ ಹೊರಗಿನ ಲೋಕವನ್ನು ನೋಡಲು ಶುರು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಕುತೂಹಲದ ಬೆಳಕು. ದೃಷ್ಟಿಯು ದೂರದ ಅಂಗಳವನ್ನು, ಅಲ್ಲಿ ಆಟವಾಡುವ ಕೋಳಿಗಳನ್ನು, ಬೆಕ್ಕುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, ಅಮ್ಮನ ತೋಳಿನಿಂದ ಇಳಿಯಬೇಕು ಎಂದು ಆಶಿಸುತ್ತದೆ. ಎದೆಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯವು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಗೂಡಿನಲ್ಲಿರುವ ಹಕ್ಕಿಗೆ ರೆಕ್ಕೆಯು ಮೂಡಿದಂತೆ.

ಮಕ್ಕಳು ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನ ತೋಳಿನಿಂದಿಳಿದು ಲೋಕವನ್ನು ನೋಡುವ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಪೋಷಕರು ಹೇಗೆ ವರ್ತಿಸುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದ ಘಟ್ಟ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಾಳಜಿ ಮಾಡುವ ಭರದಲ್ಲಿ, ಅವರು ಮಡಿದಿನಿಂದ ಇಳಿದು ಜಗತ್ತನ್ನು ಎದುರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನವರು ಮರೆತುಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಬಾಟಾ ಶೋರೂಮ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಮ್ಮ ಮತ್ತು ಪುಟ್ಟ ಮಗ ಶಾಪಿಂಗ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಮ್ಮ ತನಗೆ ಬೇಕಾದ ಚಪ್ಪಲಿಗಳನ್ನು ಆಯ್ದುಕೊಂಡು ಕಾಲಿನ ಅಳತೆಗೆ ಹೊಂದುತ್ತದೆಯೇ ಎಂದು ನೋಡುತ್ತ, ಮತ್ತೊಂದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತ ಇದ್ದರು. ಸುಮಾರು ಮೂರು ವರ್ಷದ ಮಗುವನ್ನು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದ್ದರು. ಮಗುವೋ, ತನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೋ

ಎಂದು ಹಟ ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅಮ್ಮ ಮಗುವಿನ ಬಳಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಲೇ, 'ನೋಡು, ಅಮ್ಮನ ಕಾಲು ಎಷ್ಟೊಂದು ನೋವಾಗಿದೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅಮ್ಮಗೊಂದು ಚಪ್ಪಲಿ ಬೇಕು ಅಲ್ಲವೇ. ಕಾಲು ಚಂದ ಇರಬೇಕಲ್ಲವೇ... ಹಾಗಾಗಿ ನಾನೊಂದು ಚಪ್ಪಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೆ ನೀನು ಕುಳಿತೇ ಇರಬೇಕು' ಎಂದು ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಮ್ಮನ ಮಾತನ್ನು ಮಗು ಅಷ್ಟೇನೂ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಮ್ಮ ತನ್ನ ಆಯ್ಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಗುವಿಗೆ ಅರ್ಥಮಾಡಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಿರಂತರವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಮ್ಮನಿಗೂ 'ಸ್ಟೇಸ್' ಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಅರಿವನ್ನು ಮಕ್ಕಳಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸುವುದು ತುಂಬಾ ಅಗತ್ಯ.

ಮೊನ್ನೆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಶ್ರಾವ್ಯ, ಅಜ್ಜ ಮನೆಯ ಹಿಂಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಸೆಗಣೆ ಸಾರಿಸಿದ ಅಂಗಳ ಹಸಿ ಹಸಿಯಾಗಿದ್ದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಿಟಾರನೆ ಕಿರುಚಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳು ಹಸುಳೆಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಅಜ್ಜ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ, ಸೆಗಣೆ ಸಾರಿಸಿದ ಅಂಗಳವನ್ನು ನೋಡಿ ಗ್ರಹಿಸುವಷ್ಟು ದೊಡ್ಡವಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಪುಟ್ಟ ಪುಟ್ಟ ಹೆಜ್ಜೆಯುರುತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಅವಳಿಗೆ ನೆಲವನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದು ಹೇಗೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ಮೊತ್ತ ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಕಪ್ಪಾದ ನೆಲವನ್ನು, ಅದರ ಮೇಲ್ಮದರ ಕಾಲಿಗೆ ಅಂಟುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಿರುಚಿಬಿಟ್ಟಳು. ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಹೆದರಿದ ಅವಳ ಅಪ್ಪ, ಪ್ರತೀ ಸಾರಿ ಅಂಗಳ ದಾಟಬೇಕಿದ್ದರೆ, ಅವಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡೇ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಇನ್ನೇನು, ಅವಳು ತಾನಾಗಿಯೇ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಡಬೇಕು ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪ್ರತೀ ಬಾರಿಯೂ ಅಪ್ಪ, 'ತಡಿ ತಡಿ, ನಾನೇ ನಿನ್ನ ಅಂಗಳ ದಾಟಿಸುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಎತ್ತಿ, ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಪಾದವೂರಲು ಬಿಡದೇ

ಕರೆದೊಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಥವಾ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೋ, ಅಕ್ಕನನ್ನೋ ಕೂಗಿ, 'ಮಗುವನ್ನು ಅಂಗಳ ದಾಟಿಸು' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂಗಳ ದಾಟುವುದು ನದಿ ದಾಟುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸ ಎಂದು ಮಗುವಿನ ಪರವಾಗಿ ಅಪ್ಪ ತಾವೇ ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಪುಟ್ಟ ಮಗಳೋ, ಈ ಕಷ್ಟ ನೆಲವನ್ನು ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ದಾಟುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೇನೋ ಎಂದುಕೊಂಡು, ಅಂಗಳದ ಬಳಿ ನಿಂತು ಪ್ರತೀ ಬಾರಿ 'ಅಪ್ಪಾ...' ಎಂದು ಕರೆಯಲು ಶುರು ಮಾಡಿದಳು.

ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನಿಂದ ತುಸು ಅಂತರ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಮಕ್ಕಳು ತಾವೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಗಮನಿಸುವ ಹಂತಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ, ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಪೋಷಿಸುವುದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. 'ಈ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಅಂಗಳ ಹೀಗೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆ ನೋಡು, ನಾನು ತುಳಿದಿದ್ದೇನೆ, ಏನೂ ಕೊಳಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ' ಎನ್ನುತ್ತ ಮಗುವಿಗೆ ಸಲೀಸಾಗಿ, ಬಿಡುಬಿಡಿಸಾಗಿ ಓಡಾಡಲು ಧೈರ್ಯ ತುಂಬುವುದರಿಂದ, ಮಗುವಿನ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೂ ಒಳ್ಳೆಯದು, ದೊಡ್ಡವರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಮಕ್ಕಳು ಸದಾ ಮಡಿದಿಗೇ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ ಪೋಷಿಸುವುದು ಹೊಸಕಾಲದ ಟ್ರೆಂಡ್. ಹಿಂದೆಲ್ಲ ನಾಲ್ವೈದು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾಗ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಒಂದೇ ಮಗು ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವಾಗ, ಅದನ್ನು ಪೋಷಿಸುತ್ತ, ತಮ್ಮ ಪೋಷಕ ಗುಣದ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆತ್ತವರು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಮಗುವಿಗೆ ದೀರ್ಘಕಾಲ, ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು 'ಪೋಷಕ' ಭಾವ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ಅದರ ಮಾನಸಿಕ ವಿಕಾಸ ನಿಧಾನವಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in